

gen, Teksten er underordnet, kun støttende Tilhørernes Forstaaelse af Musiken. Saaledes er jo de allerfleste Operatekster, og der stilles meget ringe Fordringer til deres egen poetiske Gehalt. Idealet af musikalsk-poetisk Drama er imidlertid, og maa altid være, en fuldkommen Enhed af Tekst og Musik, begge Dele som Udtryk for et fælles Indhold af menneskelige Tanker og Tilstande i Udfoldelsen af en Idé og paa Baggrund af og i Samspil med Naturen, som denne under visse givne Forhold virker paa Menneskets Sind. Men da Musikeren sjælden tillige er Digter, og Digteren ikke ogsaa er Musiker, maa det musikalsk-poetiske Drama skabes af to, og dette er svært. Vanskeligheden for et godt Resultat øges yderligere ved, at Musikens Teknik stiller visse Fordringer, som Poesien ikke kan opfylde, uden at der jævnlig maa gøres Vold paa Handlingens naturlige Forløb. Følgelig maa man bedømme en Musiktekst noget anderledes end et poetisk Drama, og i Grunden er Teksten i sit Forhold til Musiken da ogsaa altid fordringsløs og faar følgelig kun en flygtig Omtale. Her stiller vi imidlertid Sagen omvendt og lader Hovedsagen, som er Musiken, være, men tager Teksten en Smule til Behandling.

Gyrithe Lemche digter om det gamle Bibelsagn. I første Afdeling skildres Babelstaarnets Historie. Fra Ørkenen, hvor Menneskene færdedes, lidende og vansmægtende, er de komne ind i det rige Land mellem Eufrat og Tigris, de store berfugtede Floder, og i taknemlig Henrykkelse beslutter de at bygge Gud Herren et Tempel. Men en trodsig iblandt dem hævder, at Jahve, som pinte dem i Ørkenen, er ond, og raader til at bygge et Taarn til Himlen, hvor han er, og fratage ham Herredømmet over Verden. For Fremtiden vil de raade selv. Ellers risikerer de, at han tager de materielle Goder, de nu har, fra dem. Alle styrter sig i Arbejdet, men Jehova kundgør sig for dem:

Solen flammer om min Pande,
Jeg er Herren, Eders Gud,
Den, som elsker, den, som hader.
Verden hæver for mit Bud.
Lynets Ild og Himlens Vinde
Slutter i min Haand jeg inde.
I min Røst er Skyens Torden,
Med min Fod jeg vugger Jorden.

Og han truer med, at den, som trodser ham, skal dø.

De ulydige Mennesker fortsætter deres Værk med sammenbidt Energi, men pludselig opstaar Fjendskab

imellem dem, og Taarnet styrter sammen. Oprøreren mod Gud kalder forgæves til Orden; alle flyr skrækslagne og spredes over Jorden paa Jehovas Bud som landflygtige og forfulgte til Verdens mest ugæstmilde Egne, prissigvne Ødet og Nøden, Kunsternes strenge, men vidunderlige Moder. Her lærer de, hver paa sin Plet i tusindaarig Udlændighed at bruge de Evner, som Gud har nedlagt i Menneskets Væsen.

I anden Afdeling viser Gyrithe Lemche os den vaagnende Følelse af sand menneskelig Samhørighed i alle disse forskellige Væsner paa Jordens hele Rund, den Samhørighed, der, trods alt hvad der sker i denne sørgelige Verden, er tiltagende i Kraft og i stigende Udfoldelse, og som drager og stævner Sjælene i Aand og Inderskønhed imod hverandre over alle Hindringer og Skæl. Her naar Fru Lemche højest i det lille Arbejde og udtrykker det, hun vil sige, i stolte og skønhedsfyldte Vers, som i Forbindelse med andre Enkeltheder rundt om i Digtet tyder paa, at hun kunde bringe et værdigt Verdensdrama ud af sit Tema, hvis hun ret tog denne Opgave op:

Hør, hør, Røster i Natten, kaldende
Raab.
Røster fra Bjergene, Røster fra Sletten,
fulde af Haab!
Se, frem af Skovene kommer de
skridende,
Se, nedad Floderne kommer de
glidende,
Hilsende svinger de Palmer i Hænderne,
Favnende strækker de Arme mod
Frænderne:
Endt er Aartusenders famlende Nat,
Dagningen graaner, — Stævnet er sat.
Hil Dig, Jahve, Du evigt flammende
Nidkære Gud!
At i Din Vrede de trodsigt stammende

Børn du drev ud.
Skilte ved Jordens højeste Bjærg
Vandt vi os Visdom,
Fandt vi os Værge,
Skrev paa vort Skjold i sejrende
Daad.
Jahve, Din Vældes skjulteste Raad.

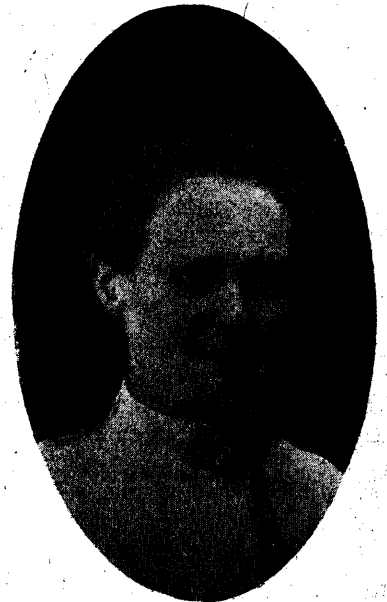
Gennem Nød og Lidelser havde Mennesket nu i Ydmyghed lært sine rige Evner at kende og gav sig til at bygge et Aandens Taarn ind i Himlene efter Guds Vilje og Lov. Det er kun smaat endnu med Taarnet, men fra Arbejderne lyder det trøsterige Kor med Hyldest til Gud i Slutningsordene:

Hil Dig, Jahve, Du elskende, hadende,
levende Gud!
Menneskets Aand — i Dit Luehav
badende — løste Du ud.

Trygt kan vi nu over Skyerne stige,
gænge, stræbe Dig mod,
Kende Du vil i vor Længsel, den
higende, Blod af Dit Blod.
Lad da vort Raab imod Bjærgene
rammende genlyde vidt:
Menneskeheden det trodsige, flammende
Hjærte er Dit!

Det er Ord, som er Gyrithe Lemche værdige.

Ingeborg Raunkjær.

Sofie Knudsen, f. Plockross, døde Natten til d. 25. Marts.

Sofie Knudsen var allerede omkring ved 40 Aar gammel, da hun begyndte at uddanne sig til Husholdningslærerinde paa Landbohøjskolen og hos Birgitte Berg Nielsen. Derefter lod hun bygge Holte Husholdningsskole, som er en af Landets smukkeste Skoler paa dette Omraade, og som hun fik Lykke til at arbejde med i 7 Aar, indtil hendes Kræfter nu var udtømte.

For hendes Venner og Kolleger staar Sofie Knudsen som den, der altid saa lyst og frejdigt paa Livet, altid forstaaende og tilgivende. De yngste Medlemmer af vor Forening kendte maaske ikke Sofie Knudsens lyse Smil, for i det sidste Par Aar har Sygdom hindret hende i at deltage i vore Møder. Men vi ældre vil savne hende. Ære være hendes Minde iblandt os!

Petra Laugesen,

Formand for Foreningen for Husholdnings- og Skolekøkkenlærerinder.